

Békétlen ikon

*és megágyaz magában az ágy
egy nőalak sötét ikon
gerinced vállad — hiánykereszt
szivacsot nyújt a fájdalom
alku ez kis könnyem és
patkánymérget kap az emlék
ím a dárda —*

*aszályod belől:
homlokomba-égetett kép*

*szűz lepedő simítva vászon
mintha tested rajzolná meg
marad a szomjúság s a dárda
békétlen békétlen*

ámen

Irgalmatlan

*sötét kendőben áll a templom
összehajló kéz a boltozat fohász
köldökzsínórt szorongat minden asszony
gyűrött fotóra hurkolt*

rózsafüzért

RAKOVSZKY ZSUZSA

Csillárlehetőségek

*Egyetlen döntés is elég,
hogy végleg elpukkanjanak a még
lebegő lehetőségek. Ha a szobába,
ahol most a zseblámpafény amőba-
teste csak a csupasz falakra
vagy a padlószőnyeg bolyhaira folyik rá,*

csillárt választanék — nem tehetném meg ezt se,
hogy azután mindenben ne kövessem
a már adottat. Például amelyikről
estükben megfagyott dús fürtökben szakad le
a szivárványos zokogás, korántse
túrne bármit el: az égők fehér gyümölcse
izzó megrovást szívna a falból,
ha hétköznapjaim lágy masszáját ezentúl
formákba nem szorítanám, a létfenntartás rutinját
takarosán átszellemítve. Itt lenne mindjárt
a terítés művészete: a fenyőgallyal díszített
réztartóban a gyertyát derengő lényege
lassan kitöltené; tüzes
lélekként hatná át a bort. Éjszaka a komor
kettőságyból a hegy-völgyes ágynemű
ovális állótükrömben kísértene
fehéren. A puritán fémtányér alatt viszont
életemet néhány végső elemre
szűkíteném: egyfajta szerzetesség
lenne a Mű vagy az Ügy — egyszóval valami
közhasznú érdekében, ami majd betömi
minden kétely száját. A monománia
átmenet nélküli fényei-árnyai
kopár cellát rajzolnának elő.
Áttetsző lennék, mint a csecsemők,
hajviseletemből és érzelmi életemből
minden fölöslegest száműznék. Ezzel szemben,
amelyiken piros pettyes kötényben
medvék táncolnak, azt jelentené, hogy
őszinte vagyok, gyermeteg, merő
tejszagú jószándék, formákra mit se adnék,
meghitt szobákban hőmpölyögnék, nagy piros szív,
gyöngédségem hánytorgó húslevesben,
varangy uborkában, selymes sápadt befőttben
tárgyasítanám. A téli ürre
lámpám: narancsszínű szelíd lélek vetülne,
lennék a hold jeges ragálya ellen
hatásos háziszser, meleg kelttészta, dunyha.

Csak épp, amelyik lehetővé, a döntést ugyanaz az önkény
teszi érvénytelenné is. Jobban szeretném
bizonytalan időre visszavonni magam,
egyelőre az üres szoba szőnyegén
gömbölyödni össze, amíg valami — bármi —
végleg el nem dől, zúzmóvává válni, várni.